

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 865/05
17.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Новице Пековића, председника већа, Слободана Газиводе и Анђелке Станковић, чланова већа и саветника Миле Бандуке, записничара, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела из члана 245. став 3. ОКЗ, решавајући о жалби Окружног јавног тужиоца у Новом Саду, изјављеној против пресуде Окружног суда у Новом Саду, К. 164/05 од 05.04.2005. године, после седнице већа одржане дана 17.06.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба Окружног јавног тужиоца у Новом Саду, а пресуда Окружног суда у Новом Саду К. број 164/05 од 05.04.2005. године **ПОТВРЂУЈЕ**.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом је оглашен кривим окривљени АА, због кривичног дела неовлашћено држање опојне дроге из члана 245. став 3. ОКЗ и за то дело му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора од три месеца и истовремено одређено да се та казна неће извршити ако у року од две године од правноснажности пресуде не почини исто или слично кривично дело.

Од оптуженог је одузета дрога у смислу члана 245. став 5. ОКЗ.

Оптужени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и одређено да исти падну на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде жалбу је изјавио Окружни јавни тужилац у Новом Саду, због одлуке о кривичној санкцији, с`предлогом да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне новчана казна.

Републички јавни тужилац Србије је поднеском Ктж. број 1006/05 од 08.06.2005. године, подржао жалбу Окружног јавног тужиоца и предложио да се пресуда преиначи тако што ће се окривљеном изрећи строжа кривична санкција.

Врховни суд је размотрио све списе овог предмета заједно са побијаном пресудом коју је испитао у смислу члана 380. ЗКП и по оцени навода изнетих у жалби јавног тужиоца, нашао:

Побијана пресуда не садржи повреде закона на које другостепени суд пази по службеној дужности (члан 380. став 1. тачка 1. и 2. ЗКП).

Испитујући првостепену пресуду у побијаном делу, Врховни суд налази да је жалба неоснована.

Утврђено је, то се ни жалбом јавног тужиоца не оспорава, да у овом случају постоје само олакшавајуће околности. Те околности набројане су у образложењу пресуде (потпуно признање, младост, личне, имовинске прилике, неосуђиван, изражено кајање, спремност да убудуће не учини овакво или слично кривично дело). Прихватајући оцену првостепеног суда да се у овом случају ради о олакшавајућим околностима, које упућују на закључак да се може очекивати да ће се самим упозорењем уз претњу казне довољно утицати на окривљеног да више не чини кривична дела, Врховни суд налази да условна осуда са утврђеном казном затвора и одређеним временом проверавања представља одговарајућу кривичну санкцију од које се са основом може очекивати остварење сврхе предвиђене у члану 5. и 51. ОКЗ. Неосновано се, с` тога, у жалби јавног тужиоца указује да утврђене олакшавајуће околности немају објективно такав значај да би умањивале конкретну друштвену опасност учињеног кривичног дела и да не могу оправдати изрицање овако благе кривичне санкције, те да је оптуженом уместо условне осуде требало изрећи новчану казну.

Са изнетог, а на основу члана 388. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа-судија,
Мила Бандука, с.р. Новица Пековић, с.р.

За тачност отправка

ЈЧ